

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (andra avdelningen)
av den 22 april 1993*

Mål T-9/92

Automobiles Peugeot SA och Peugeot SA, bolag bildade enligt fransk rätt, med huvudkontor i Paris (Frankrike), företrädade av advokaten Xavier de Roux, Paris, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokaten Guy Loesch, 8, rue Zithe,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Giuliano Marenco, rättslig rådgivare i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Francis Herbert, Bryssel, med delgivningsadress hos Nicola Anecchino, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

med stöd av

Eco System SA, bolag bildat enligt fransk rätt, med huvudkontor i Rouen (Frankrike), företrädd av advokaterna Robert Collin, Paris, och Nicolas Decker, Luxemburg, med delgivningsadress i Luxemburg hos Nicolas Decker, 16, avenue Marie-Thérèse,

och av

Europeiska byrån för konsumentorganisationer (BEUC), sammanslutning enligt belgisk rätt, med huvudkontor i Bryssel (Belgien), företrädd av Philip Bentley, barrister of Lincoln's Inn, och advokaten Konstantinos Adamantopoulos, Aten, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokaten Arsène Kronshagen, 12, boulevard de la Foire,

* Rättegångsspråk: franska.

intervenienter.

Ansökan avser ogiltigförklaring av kommissionens beslut 92/154/EEG av den 4 december 1991, angående ett förfarande med tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/33.157 – Eco System/Peugeot, EGT L 66, s. 1, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå).

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS
FÖRSTAINSTANSRÄTT (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden J.L. Cruz Vilaça, samt domarna D.P.M. Barrington, J. Biancarelli, A. Saggio och C. Briët,

justitiesekreterare: H. Jung,

som beaktat det skriftliga förfarandet och vad som framkommit vid den muntliga förhandlingen den 16 december 1992,

meddelar följande

dom

Faktiska omständigheter i målet

- 1 Det angripna beslutet, kommissionens beslut 92/154/EEG av den 4 december 1991, angående ett förfarande med tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/33.157 – Eco System/Peugeot, EGT L 66, s. 1) antogs till följd av ett klagomål som ingavs till kommissionen av Eco System SA (nedan kallat Eco System) den 19 april 1989 gentemot Automobiles Peugeot SA och tre av dess auktoriserade återförsäljare i Belgien, med motiveringen att dessa sedan mars månad 1989 hindrade den parallellimport av fordon som Eco System i sin verksamhet ägnar sig åt. Eco System är fullmaktshavare som handlar i de franska konsumenters namn som ämnar köpa fordon av märkena Peugeot eller Talbot. I sitt klagomål begärde Eco System även att kommissionen skulle vidta interimistiska åtgärder för att stoppa den allvarliga och oåterkalleliga skada som de ovannämnda hindren innebar för företaget.

- 2 Eco System har som företagsidé att erbjuda konsumenterna en tjänst som består i inköp av fordon i de länder där priset är förmånligast. Företaget erbjuder inga garantier, inga serviceavtal eller återköp av begagnade bilar från sina kunder, och är alltså inte ägare till några fordon på lager. I praktiken inhämtar Eco System aktivt och på det nationella planet, framför allt genom annonsering i alla media, skriftliga fullmakter från de franska konsumenter som är intresserade och skyltar endast med bilar som redan är sålda och som väntar på att levereras.
- 3 För att skydda sin säljorganisation, ett skydd som ostridigt omfattas av kommissionens förordning (EEG) nr 123/85 av den 12 december 1984 om tillämpning av EEG-fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av försäljnings- och serviceavtal för motorfordon (EGT 1985, L 15, s. 16, fransk version; svensk specialutgåva, del 08, volym 01) (nedan kallad förordning nr 123/85), sände Automobiles Peugeot SA den 9 maj 1989, genom sina dotterbolag, till alla företag som ingår i Peugeots säljorganisation i Belgien, Frankrike och Luxemburg, ett cirkulär från Peugeot SA med instruktioner till generalagenter och auktoriserade återförsäljare i dessa tre länder att inställa sina leveranser till Eco System och att inte ta mot fler beställningar på nya fordon av märket Peugeot från det nämnda företaget, vare sig det handlade för egen eller för sina fullmaktsgivares räkning. I cirkuläret tillades att samma instruktioner gällde beträffande varje annat organ som handlade på liknande villkor. Ett utkast till detta cirkulär översändes till kommissionens generaldirektorat för konkurrensfrågor (GD IV) den 25 april 1989, dock utan att formellt anmälas.
- 4 Den 27 november 1989 inledde kommissionen mot Automobiles Peugeot SA och Peugeot SA det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 1962, 13, s. 204, fransk version; svensk specialutgåva del 08, volym 01).
- 5 Genom beslut av den 26 mars 1990 förelade kommissionen, genom interimistiska åtgärder, Peugeot SA och Automobiles Peugeot SA vid vite att inom två veckor sända en skrivelse till alla sina generalagenter och återförsäljare om att uppskjuta verkställandet av cirkuläret av den 9 maj 1989, fram till dess att ett slutligt beslut fattats i huvudförfarandet. Kommissionen fastställde dessutom en kvot för de fordonstransaktioner (1 211 fordon per år, dock högst 150 fordon per månad) som Eco System får göra med Peugeots återförsäljare för sina kunders räkning med en i förväg erhållen skriftlig fullmakt, och som sökandena inte får motsätta sig.

- 6 Genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 24 april 1990 inledde bolagen Automobiles Peugeot SA och Peugeot SA (nedan benämnda Peugeot) en talan om ogiltigförklaring av detta beslut (mål T-23/90). Samtidigt ingav sökandena en ansökan om interimistiska åtgärder för att erhålla uppskov med verkställigheten av beslutet. I beslut av den 21 maj 1990 avtog förstainstansrättens ordförande denna ansökan. Genom dom av den 12 juli 1991 i mål T-23/90 Peugeot mot kommissionen (Rec. s. II-653, nedan kallat Peugeot I) avvisade förstainstansrätten ansökan om ogiltigförklaring. Den 12 september 1991 överklagade sökandena denna dom till EG-domstolen (mål C-229/91 P).
- 7 I det omtvistade beslutet av den 4 december 1991 konstaterade kommissionen att förfarandet att utsända Peugeots cirkulär av den 9 maj 1989 till generalagenterna i Frankrike, Belgien och Luxemburg och att dessa verkställde det, vilket fick till följd att leveranserna till Eco System av fordon av märkena Peugeot och Talbot avbröts, får anses utgöra ett avtal, eller åtminstone ett samordnat förfarande, som är förbjudet enligt artikel 85.1 i EEG-fördraget (artikel 1 i beslutet). Som motivering till detta konstaterande påpekas i beslutet bland annat att avtalet "har till syfte och resultat att begränsa konkurrensen inom den gemensamma marknaden enligt vad som avses i artikel 85.1, eftersom avtalet, när denna begränsning verkställs av alla företag inom Peugeots säljorganisation i de berörda länderna, syftar till att hindra, och i stort sett faktiskt hindrar, franska konsumenter som anlitat Eco Systems tjänster från att till Frankrike importera nya fordon av märket Peugeot som köpts i Belgien och Luxemburg. Det är en väsentlig begränsning, med hänsyn till den betydande position märket Peugeot har på gemenskapens marknad. Eftersom avtalet definitionsmässigt berör gränsöverskridande handel, får det anses påverka handeln mellan medlemsstaterna". I beslutet påpekas också dels att "det ifrågavarande avtalet, på sätt framgår av det nämnda cirkuläret, inte omfattas av det gruppundantag som föreskrivs i förordning nr 123/85, eftersom några klausuler som förbjuder import eller export av bilar inte förekommer bland de konkurrensbegränsande villkor som godtas enligt denna förordning", dels att man för avtalet ifråga inte heller kan åberopa ett individuellt undantag, främst av det skälet att det inte har anmälts.
- 8 Under dessa förhållanden har kommissionen i det omtvistade beslutet förelagt Peugeot att upphöra med överträdelsen genom att inom två månader från anmälan av beslutet skicka ett nytt cirkulär till sina generalagenter, med upphävande av cirkuläret av den 9 maj 1989 och föreskrift att i framtiden avhålla sig från varje beteende som kan fortsätta dess olagliga verkningarna (artikel 2). Kommissionen har dessutom, i enlighet med artikel 10 i förordning nr

123/85, bestämt att förordningen inte längre skall tillämpas på standardavtalen för distribution av Peugeot-bilar i Belgien och Luxemburg, med verkan från och med den dag den ovannämnda tvåmånadersfristen går ut, om inte de berörda parterna rättar sig efter föreläggandena i beslutet (artikel 3).

- 9 Till följd av beslutet av den 4 december 1991 drog sökandena tillbaka sitt överklagande av den ovannämnda domen i mål T-23/90 Peugeot I. Genom beslut av den 6 april 1992 avskrev domstolens ordförande målet.

Förfarandet

- 10 Under dessa omständigheter väckte sökandena, i enlighet med artikel 173 i EEG-fördraget, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 10 februari 1992, föreliggande talan om ogiltigförklaring.

- 11 Genom beslut av ordföranden för förstainstansrättens andra avdelning av den 9 juli 1992, gavs Eco System och BEUC tillstånd att intervensera till stöd för svarandens talan.

- 12 På grundval av referentens rapport har förstainstansrätten beslutat att inleda det muntliga förfarandet utan föregående bevisupptagning. Rätten har dock som en organisatorisk åtgärd i förfarandet anmodat intervenienten Eco System att lägga fram ett exemplar av det standardavtal för fullmakter som företaget använder. Vid den muntliga förhandlingen den 16 december 1992 framställde parterna sina muntliga framställningar och svarade på förstainstansrättens frågor. Vid sammanträdet och på förstainstansrättens begäran har parterna samtyckt till att de dokument som fogats som bilagor till handlingarna i ovannämnda mål T-23/90 Peugeot I skall beaktas inom ramen för det föreliggande målet. Vid sammanträdet slut förklarade ordföranden det muntliga förfarandet avslutat.

- 13 Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 4 december 1991 på grund av att det är oförenligt med artikel 85.3 i EEG-fördraget, förordning 123/85 samt kommissionens meddelande 85/C 17/03 av den 12 december 1984, angående förordning nr 123/85 (EGT 1985 C 17, s. 4, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå, nedan kallat meddelandet av den 12 december),

- förklara att cirkuläret av den 9 maj 1989 som Peugeot tillställde sin säljorganisation i Frankrike, Belgien och Luxemburg är förenligt med bestämmelserna i förordning nr 123/85 sammantagna med bestämmelserna i meddelandet av den 12 december.

14 Kommissionen å sin sida yrkar att förstainstansrätten skall

- ogilla talan,
- förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

15 Intervenienten Eco System yrkar att förstainstansrätten skall

- ogilla talan,
- förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive intervenienten Eco Systems kostnader.

16 Intervenienten BEUC yrkar att förstainstansrätten skall

- ogilla talan,
- förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive intervenienten BEUC:s kostnader.

Grunder

- 17 Till stöd för sina yrkanden har sökandena åberopat två grunder för ogiltigförklaring. Enligt den första hävdar sökandena i huvudsak att det omtvistade beslutet åsidosätter artikel 3.11 i förordning nr 123/85 i förening med meddelandet av den 12 december. Enligt den andra hävdar de att det omtvistade beslutet åsidosätter principen om rättssäkerhet.

Invändning på grund av åsidosättande av artikel 3.11 i förordning nr 123/85 i förening med meddelandet av den 12 december

— Parternas argument

- 18 Sökandena har inledningsvis hävdat att en generalagent, som är bunden av ett avtal om ensamåterförsäljning och selektiv distribution inom personbilssektorn, vilket i enlighet med förordning nr 123/85 är undantaget från tillämpningsområdet för artikel 85.1 i fördraget, åtnjuter ett återförsäljarmonopol som ger honom rätt att vägra leverera till alla återförsäljare som inte är auktoriserade medlemmar av säljorganisationen.
- 19 Enligt sökandena utgör artikel 3.11 i förordning nr 123/85 ett undantag från principen om selektiv distribution och ensamåterförsäljning, i det att den ger distributören rätt att sälja motorfordon som omfattas av avtalsprogrammet eller motsvarande varor till konsumenter som utnyttjar en icke auktoriserad mellanhand, på villkor att dessa konsumenter i förväg har givit mellanhanden en skriftlig fullmakt att i deras namn och för deras räkning köpa ett angivet motorfordon. Denna bestämmelse är dock enligt sökandena inte nödvändig, utan tvärtom ett sätt för tillverkaren att skydda sin säljorganisation, genom kravet på att mellanhanden skall uppfylla vissa villkor.
- 20 Sökandena har för övrigt hävdat att, genom att i sitt meddelande av den 12 december påpeka att "företagen inom säljorganisationen kan tillhållas att inte sälja något nytt fordon som omfattas av avtalsprogrammet (...) till tredje man eller genom tredje man om denne presenterar sig som auktoriserad återförsäljare av nya fordon som omfattas av programmet eller utövar en verksamhet som motsvarar en återförsäljares", har kommissionen begränsat tillämpningsområdet för undantaget som föreskrivs i artikel 3.11 i förordning 123/85 från principen om exklusiv distribution inom säljorganisationen som definieras av samma förordning. Det är på grundval av denna restriktiva tolkning av artikel 3.11 i förordning nr 123/85 som sökandena tillsänt sina generalagenter i Peugeot's säljorganisation cirkuläret av den 9 maj 1989, som är avsett att skydda deras selektiva distributionssystem från sådan verksamhet som motsvarar en återförsäljares som utövas av Eco System. Begreppet verksamhet som motsvarar en återförsäljares är enligt sökandena inte ett rättsligt begrepp, utan hänför sig snarare till en verksamhet som på det ekonomiska planet har samma verkan som en återförsäljning.

- 21 Sökandena anser, att för att tillåtas vara verksam i personbilssektorn måste en yrkesmässig fullmaktshavare vara helt neutral i förhållande till efterfrågan. Men alldenstund fullmaktshavaren genom sin egen marknadsföring påverkar efterfrågan utövar han en verksamhet som motsvarar en återförsäljares. Det faktum att Eco System har vidgått att dess omsättning kraftigt minskat på grund av Peugeots cirkulär, visar enligt sökandena att Eco Systems verksamhet inte är neutral i förhållande till efterfrågan. Om så vore fallet, skulle den del av dess verksamhet som omfattar fordon av märket Peugeot på ett ungefär motsvara efterfrågan på detta märke på den franska marknaden, alltså 22 procent.
- 22 Enligt sökandena åsidosätter en fullmaktshavare denna förpliktelse att vara neutral på marknaden och överskrider därmed ramen för sin yrkesmässiga verksamhet att tillhandahålla tjänster, när han bland annat ägnar sig åt kommersiell marknadsföring eller annonskampanjer som inte gäller hans verksamhet utan de fordon av ett visst märke som han varaktigt erbjuder på marknaden. I detta fall hade Eco System till och med ställt ut några fordon av märket Peugeot i butikskedjan "Carrefour" och även utnyttjat en reklam-broschyr som framställts av den butikskedjan. Den oklarhet som denna reklam kan ha orsakat konsumenterna beträffande den verkliga naturen av Eco Systems verksamhet på marknaden – vilket för övrigt enligt sökandena vidgåts av kommissionen – har enbart medfört att sökandena dragit slutsatsen att Eco System utövar en verksamhet som motsvarar en återförsäljares. Genom att erbjuda ett alternativt sätt att köpa fordon av märket Peugeot under förhållanden som motsvarar en generalagents, framstår Eco System i själva verket för konsumenterna som en distributör eller generalagent i Peugeots säljorganisation, snarare än som ett företag som tillhandahåller tjänster.
- 23 Sökandena har särskilt hävdad att Eco System vid varje transaktion tar risker som inte är normala för en vanlig fullmaktshavare, utan i stället kännetecknar en återförsäljares verksamhet, nämligen
- risken att behöva ta hand om eller avyttra ett fordon som inte blivit sålt, i så måtto att Eco System, som förskotterat fordonets köpeskilling, måste sälja det vidare om kunden inte fullgör köpet,
  - förvaringsrisken, som medför att företaget måste hålla kunden skadeslös om fordonet går förlorat eller skadas,

- en kreditrisk, eftersom Eco System, eller dess finansiella mellanhand, förskotterar fordonets köpeskilling och kan komma att tvingas bära kostnaderna i händelse av en kunds insolvens,
- en ”ekonomisk” risk, eftersom Eco System får stå för förändringar i valutakurserna.

- 24 Sökandena har i detta hänseende understrukit att det faktum att en fullmakts-havare i förväg erhållit en skriftlig fullmakt och att han inte överskrider sin befogenhet, inte är tillräckligt för att utesluta att hans verksamhet motsvarar en återförsäljares, eftersom de ekonomiska risker som han tar på sig är likartade som de som bärs av en riktig återförsäljare. Att göra motsatt antagande skulle vara detsamma som att beröva begreppet verksamhet som motsvarar en återförsäljares allt innehåll, och samtidigt undandra Peugeot dess möjligheter att skydda sin säljorganisation. I detta sammanhang har sökandena åberopat domstolens dom och det förslag till avgörande som framlades av generaladvokaten Sir Gordon Slynn i mål 243/83 Binon (dom av den 3 juli 1985 i mål 243/83 Binon, Rec. s. 2015, 2017), av vilka, enligt sökandena, framgår att även om en operatör kan framstå som fullmakts-havare när han har en giltig fullmakt, kan han emellertid inte bibehålla denna kvalifikation när han handlar i flera hundra fullmaktsgivares namn varvid han blir en oberoende operatör i konkurrensrättshänseende.
- 25 Kommissionen har å sin sida inledningsvis påpekat att meddelandet av den 12 december inte är en del av ”gemenskapens regelverk” enligt vilket en talan om ogiltigförklaring skall prövas och att talan därmed bör avvisas till den del den grundas på ett åsidosättande av detta meddelande.
- 26 Under bestridande av sökandenas tolkning av gemenskapsrätten har kommissionen understrukit att domstolen, i sin dom av den 18 december 1986 i mål 10/86 VAG France (Rec. s. 4071), i fråga om förordning nr 123/85 har klargjort att konkurrensbegränsande avtal som kan påverka handeln mellan medlemsstaterna i princip är förbjudna, utom i de fall då bestämmelserna i artikel 85.1 i EEG-fördraget har förklarats icke tillämpliga av kommissionen i enlighet med punkt 3 i samma artikel. Enligt kommissionen följer därav att de villkor som uppställs för att medge undantag skall ges en extensiv tolkning, medan de åtgärder som kan vidtas för att skydda säljorganisationen, vilka faktiskt är tillåtna enligt förordning nr 123/85, i sin egenskap av konkurrensbegränsande undantagsbestämmelser skall tolkas strikt. Denna

inställning motsvarar de allmänna principerna beträffande tolkning av förordningar om gruppundantag.

- 27 Enligt svaret är ett av de grundläggande villkoren för att avtal om selektiv distribution och ensamåterförsäljaravtal skall undantas att dessa konkurrensbegränsande bestämmelser är begränsade så att de inte hindrar konsumenten från att få en skälig andel av den vinst som följer av dessa avtal. Framför allt inte hindrar denne från att handla i en annan medlemsstat än den där han är bosatt, för att på så sätt kunna dra fördel av de ibland väsentliga prisskillnaderna mellan de nationella marknaderna, även mellan grannländer. För att konsumenten skall få en reell möjlighet att köpa ett fordon hos vilken som helst auktoriserad medlem i en säljorganisation och i vilken medlemsstat som helst, måste konsumenten få använda sig av en mellanhand, antingen denne är yrkesmässig eller inte, som han i förväg ger skriftlig fullmakt att köpa, och i förekommande fall motta leverans av, ett angivet motorfordon.
- 28 Enligt kommissionen är syftet med artikel 3.11 i förordning nr 123/85 just detta, dvs. att skydda konsumentens möjlighet att handla genom en mellanhand som i förväg erhållit fullmakt, antingen denne är yrkesmässig eller inte. Under dessa förhållanden bör den ifrågakommande bestämmelsen tolkas så att den medger att säljorganisationen skyddas dels mot parallell importverksamhet av icke godkända återförsäljare, dels mot mellanhänder som inte i förväg erhållit fullmakt från en konsument, eller som erhållit fullmakt av en icke auktoriserad återförsäljare, eller som erhållit fullmakt utan angivande av vilket fordon den gäller. Denna bestämmelse medger enligt kommissionen dock inte att man beslutar om en skyddsåtgärd som består i att vägra ta upp beställningar på vissa bestämda fordon, när dessa kommer från en mellanhand med giltig fullmakt, eller i att vägra leverera sådana fordon, när denne handlar i sina fullmaktsgivares namn och för deras räkning och inte överskrider gränserna för sin fullmakt. Begreppet verksamhet som motsvarar en återförsäljares som förekommer i meddelandet av den 12 december, kan alltså inte hänföras till den kommersiella verksamhet som består i att vara yrkesmässig mellanhand, utan enbart till falska fullmakter eller bedrägligt beteende av en mellanhand som erhållit fullmakt, i det att det annars skulle strida mot grundprinciperna i förordning nr 123/85.
- 29 I detta hänseende har kommissionen påpekat att det ingår i den yrkesmässiga verksamhet som Eco System ägnar sig åt, att detta bolag inte bara kan göra reklam för sin verksamhet som mellanhand, utan också kan välja vilka

märken och vilken typ av fordon det vill inrikta sin verksamhet på, och därmed i konsumenternas ögon framstå som ett alternativt sätt att köpa fordon, närmare bestämt fordon av märket Peugeot. Som svar på de argument som framförts av sökandena har kommissionen hävdats dels att en statistisk analys visar att Eco System inte inriktar sin verksamhet på märket Peugeot, dels att Eco System inte vid något tillfälle genom sin marknadsföring skapat några tvivelsmål om den rätta arten av dess yrkesmässiga verksamhet. Eco System har till och med systematiskt i sina reklamtrycksaker pekats på den särskilda avtalsförbindelsen mellan fullmaktsgivare och fullmaktshavare. Vad gäller det tillfälliga samarbetet med bolaget Carrefour, har kommissionen påpekat att det enda fakta som styrkts är att ett fordon av märket Peugeot, i väntan på leverans och med fullmaktsgivarens uttryckliga tillstånd, ställts ut under ett tiotal dagar i Carrefours lokaler. Beträffande den kopia av Eco Systems reklambroschyr som givits ut och spritts av Carrefour i dess eget namn, anser kommissionen, i det att den vidgått att omslaget på den nämnda kopian kunnat ge anledning till viss tveksamhet, att Peugeots reaktion där man ingrep kraftfullt och resolut, i detta hänseende ändå "överskrider proportionalitetsprincipen".

30

Beträffande de risker som tas av Eco System, har svaranden understrukit att sökandena inte har framfört något bevis som styrker deras påstående att Eco System tar risker beträffande sitt förfogande över fordon, förvaring eller krediter som går utöver de risker som vilken fullmaktshavare som helst skulle bära. Enligt kommissionen tar inte Eco System några av de juridiska eller ekonomiska risker som är kännetecknande för verksamhet som innebär köp och återförsäljning, det vill säga som innebär två ägarbyten och de risker som är förknippade med ägande. I detta hänseende har kommissionen understrukit att Eco Systems verksamhet som fullmaktshavare är begränsad till att upprätta en juridisk länk direkt mellan fullmaktsgivaren och generalagenten, vilken bland annat innefattar fakturering direkt från den senare till den förre, inregistrering och försäkring av fordonet i fullmaktsgivarens namn, överföring av egendomen och riskerna så snart betalning skett till säljaren och slutligen betalning till fullmaktshavaren i form av provision. Enligt kommissionens uppfattning kan inte den kredit som Eco System under en viss tid ger sina fullmaktsgivare få till effekt att bolaget, förutom den kreditrisk som hör till all verksamhet med tillhandahållande av tjänster, tar på sig risken att varan förblir osåld, vilken risk kännetecknar verksamheten som återförsäljare. Kommissionen har för övrigt bestritt att Eco System skulle ta på sig någon som helst risk beträffande eventuella valuta- eller prisförändringar.

- 31 Svaranden har slutligen bestritt att den hänvisning som sökandena gjort till ovannämnda mål 243/83 Binon skulle vara relevant i detta fall. Det går enligt svaranden inte att jämföra, å ena sidan, en bedömning enligt artikel 85.1 av en verksamhet som mellanhand för leverantörer av varor eller tjänster – så som var fallet i mål 243/83 Binon – och å andra sidan en bedömning enligt artikel 85.3 och förordning nr 123/85 av Eco Systems verksamhet, inom ramen för enskilda transaktioner för enskilda kunders räkning, som mellanhand.
- 32 Intervenienten Eco System har anfört att artikel 3.11 i förordning nr 123/85 har utarbetats av kommissionen i syfte att underlätta för enskilda att förvärva ett fordon till lägsta pris i hela gemenskapen. Med beaktande av dels den tid och de resurser som krävs för att i de tolv medlemsstaterna leta rätt på den Peugeotåterförsäljare som säljer ett visst fordon till lägsta pris, dels det omfattande arbete som krävs för en sådan parallellimport, är det bara en yrkesmässig fullmaktshavare, som Eco System, som kan uppfylla den reglerande funktion på marknaden som är avsikten med artikel 3.11 i förordning nr 123/85 och på så sätt förhindra att denna bestämmelse mister sin funktion. Eco System har i detta sammanhang åberopat domstolens domar av den 13 juli 1966 i förenade målen 56/64 och 58/64 Consten och Grundig mot kommissionen (Rec. s. 429) och av den 7 juni 1983 i förenade målen 100/80 till 103/80 Musique diffusion française m. fl. (Rec. s. 1825), enligt vilka ensamåterförsäljaravtal som hindrar parallelexport förklarats olagliga, och har i detta hänseende erinrat om att de generalagenter som godkänts av Peugeot aldrig försökt dra fördel av skillnaderna i fordonspriser mellan medlemsstaterna genom att leverera till varandra. Under dessa förhållanden anser Eco System att begreppet verksamhet som motsvarar en återförsäljares inte får tolkas på ett sätt som berövar artikel 3.11 i förordning nr 123/85 all verkan. Begreppet skulle i varje fall inte åsyfta annat än det bedrägliga beteende som maskerar en reell verksamhet som återförsäljare hos en operatör som presenterar sig som fullmaktshavare, och därmed inte omfatta en verksamhet som intervenientens, vilken i huvudsak styrs av artikel 1984 och följande beträffande fullmaktsavtal i franska Code Civil.
- 33 Intervenienten BEUC har å sin sida understrukt att den vinst som kommer konsumenterna till del genom säljorganisationer som omfattas av undantaget i artikel 85.3 är illusorisk om det, som sökandena har hävdat, är så att tillämpningsområdet för artikel 3.11 i förordning nr 123/85 skulle bero på en ekonomisk och kommersiell bedömning av mellanhandens verksamhet. Syftet med den bestämmelsen är enligt BEUC att leverantören skall kunna försäkra sig om att konsumenten som köper ett motorfordon upprättar en förbindelse

genom avtal med en distributör som är medlem i den exklusiva eller selektiva säljorganisationen. Detta syftar till att förbehålla konsumenten en avtalsenlig rättighet gentemot en medlem av säljorganisationen i händelse av fel på fordonet.

— Förstainstansrättens bedömning

- 34 I detta fall finner förstainstansrätten att den, för att kunna bedöma det omtvistade beslutets lagenlighet inom ramen för de grunder som åberopats av sökandena, måste undersöka om kommissionen har rätt i sin bedömning att cirkuläret av den 9 maj 1989 från Peugeot till sina generalagenter i Frankrike, Belgien och Luxemburg, och generalagenternas verkställighet av detta, överskred ramen för det undantag som föreskrivs i förordning nr 123/85 och därmed får anses utgöra ett sådant avtal, eller åtminstone ett sådant samordnat förfarande, som är förbjudet enligt artikel 85.1 i EEG-fördraget.
- 35 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om, att domstolen i ovannämnda mål 10/86 VAG France, punkt 12, funnit att "förordning nr 123/85 i sin egen-skap av tillämpningsförfordning till artikel 85.3 i fördraget, begränsar sig till att ge de ekonomiska aktörerna i motorfordonssektorn vissa möjligheter att trots vissa typer av klausuler om exklusivitet och icke-konkurrens i deras avtal om distribution och försäljningsservice och serviceavtal, låta dessa avtal undgå bestämmelserna i artikel 85.1 ". Som förklaras i punkt 2 i ingressen till förordning nr 123/85 kan, "trots att de skyldigheter som åläggs parterna (...) i artikel 1-3 i denna förordning i regel har till syfte eller resultat att sätta ur spel, begränsa eller snedvrída konkurrensen inom den gemensamma marknaden och normalt kan inverka på handeln mellan medlemsstater, förbudet i fördragets artikel 85.1 ändå med stöd av artikel 85.3 förklaras inte tillämpligt på dessa avtal, om än endast under vissa restriktiva förutsättningar".
- 36 Det skall i detta sammanhang erinras om att enligt artikel 3.11 i förordning nr 123/85 gäller det undantag som medges i artikel 85.3 även när återförsäljaren åtar sig "att sälja motorfordon som omfattas av avtalsprogrammet eller motsvarande varor till konsumenter genom en mellanhand endast om denne i förväg har erhållit en skriftlig fullmakt att för deras räkning köpa och eventuellt motta leverans av ett angivet motorfordon".

- 37 I detta hänseende understryker förstainstansrätten att med beaktande av den allmänna principen om förbud mot konkurrensbegränsande avtal som fastställs i artikel 85.1 i fördraget, kan inte undantagsbestämmelser som införts i en förordning om gruppundantag bli föremål för en extensiv tolkning och tolkningen får inte medföra att förordningens effekter går utöver vad som krävs för att skydda de intressen som bestämmelserna avser att garantera (se domstolens dom av den 22 mars 1984 i mål 90/83 Paterson m. fl., punkt 16, Rec. s. 1567).
- 38 I denna tvist är det nödvändigt, med beaktande av dessa principer, att precisera tolkningen av begreppet mellanhand som har erhållit en skriftlig fullmakt, enligt vad som avses i artikel 3.11 i förordning nr 123/85.
- 39 I detta hänseende skall först framhållas att enligt domstolens fasta rättspraxis (se bland annat dom av den 18 januari 1984 i mål 327/82 Ekro, punkt 11, Rec. s. 107) bör de termer i en gemenskapsrättslig bestämmelse för vilka det inte ges någon uttrycklig hänvisning till medlemsstaternas rättsordningar beträffande tolkningen, normalt ges en självständig och enhetlig tolkning, som skall eftersökas med beaktande av det sammanhang i vilket bestämmelsen förekommer och syftet med den ifrågavarande förordningen. Det är för den skull dock inte uteslutet att domstolen vänder sig till medlemsstaternas rättsordningar för att tolka innehållet och räckvidden av en sådan bestämmelse i gemenskapsrätten (se förstainstansrättens dom av den 18 december 1992 i mål T-85/91 Khouri mot kommissionen, punkt 32, Rec. s. II-2637).
- 40 I detta fall, och som förstainstansrätten för övrigt funnit även i ovannämnda mål T-23/90 Peugeot I, punkt 33, framgår det av systematiken i artikel 3.11 i förordning nr 123/85 att syftet med denna bestämmelse är att försäkra sig om möjligheten att använda sig av en mellanhand, under förutsättning att det finns en direkt avtalsförbindelse mellan distributören och konsumenten. Det skall tilläggas att för att skydda säljorganisationerna från den olagliga konkurrens som skulle kunna härröra från en icke auktoriserad återförsäljare, skall denna avtalsförbindelse styrkas av en skriftlig fullmakt som konsumenten i förväg lämnat den mellanhand som handlar i hans namn och för hans räkning, för att köpa ett särskilt angivet fordon.
- 41 Det skall här understrykas att uppvisandet av en sådan i förväg utställd fullmakt att köpa fordonet och att i förekommande fall motta leveransen av det är det enda villkor som ställs på mellanhanden, enligt den ovannämnda bestämmelsen. Därav följer att själva ordalydelsen i artikel 3.11 i förordning

nr 123/85 inte medger att en mellanhand med giltig fullmakt utesluts enbart på grund av att han utövar sin verksamhet under yrkesmässiga former.

- 42 Förstainstansrätten påpekar för det andra att, med tanke på de praktiska svårigheter för konsumenten som är förbundna med att såväl söka efter det bästa priset på ett angivet fordon inom hela gemenskapens territorium, som att få det levererat, skulle ett uteslutande av yrkesmässiga mellanhänder i praktiken beröva artikel 3.11 i förordning nr 123/85 dess ändamålsenliga verkan, och hämma parallellimport och därmed avskärma de nationella marknaderna. Under dessa omständigheter skulle en sådan uteslutning, som domstolen funnit i ovannämnda förenade mål 56/64 och 58/64 Consten och Grundig samt 100/80 till 103/80 Musique diffusion française m. fl (punkt 86), strida mot gemenskapens mest grundläggande mål och särskilt mot förverkligandet av en gemensam marknad.
- 43 Det skall också medges att utövandet av yrkesmässig verksamhet som mellanhand kan innebära dels att genomföra marknadsföringskampanjer riktade till konsumenterna och en möjlighet att inrikta sig på vissa fordonsmärken, dels att ta på sig de risker som det alltid innebär att som företagare tillhandahålla tjänster.
- 44 Vad gäller sökandenas argument att punkt I.3 i meddelandet av den 12 december skulle syfta till en restriktiv tolkning av begreppet mellanhand som har erhållit en skriftlig fullmakt i artikel 3.11 i förordning nr 123/85, skall inledningsvis påpekas att, som domstolen funnit i sin dom av den 28 januari 1992 i mål C-266/90 Soba, punkt 19 (Rec. s. I-287), kan en manifesterad tolkning av något organ inte ändra på de tvingande regler som finns i en förordning.
- 45 Förstainstansrätten erinrar om att enligt ordalydelsen i meddelandet av den 12 december "kan företagen i säljorganisationen tillhållas att inte sälja något nytt fordon som omfattas av avtalsprogrammet eller motsvarande fordon till tredje man eller genom tredje man om denne presenterar sig som auktoriserad återförsäljare av nya fordon som omfattas av avtalsprogrammet eller utövar en verksamhet som motsvarar en återförsäljares. Det ankommer på mellanhanden eller konsumenten att i förväg skriftligen styrka för distributören som ingår i säljorganisationen att mellanhanden vid köpet och vid mottagandet av ett angivet fordon handlar i konsumentens namn och för hans räkning".

- 46 Som svar på sökandenas argument som grundas på detta utdrag ut meddelandet av den 12 december finner förstainstansrätten att det ifrågakvarande stycket inte enbart tolkar artikel 3.11 i förordning nr 123/85, utan även punkt 10 i samma artikel, särskilt a. Denna punkt anger att de bestämmelser i ett återförsäljaravtal, enligt vilka återförsäljaren förbinder sig att leverera varor som omfattas av avtalet eller motsvarande varor enbart till återförsäljare som ingår i säljorganisationen, är undantagna från förbudet i artikel 85.1 i EEG-fördraget. Förstainstansrätten finner också att kommissionen i sin tolkning av artikel 3.10 och 3.11 i förordning nr 123/85 rätteligen kunnat beakta behovet av att säkerställa den ändamålsenliga verkan av artikel 3.10 i nämnda förordning, nämligen att garantera ett effektivt skydd av säljorganisationen mot icke auktoriserad tredje mans handlande. Kommissionen har därmed lagligen, genom det ifrågakvarande meddelandet, kunnat fastställa de villkor som den befullmäktigade mellanhanden skall uppfylla för att följa bestämmelserna i artikel 3.11 i samma förordning. Dessa bestämmelser skall nämligen tillämpas så att de garanterar att en auktoriserad återförsäljares leverans av varor som omfattas av avtalet till en mellanhand med giltig, i förväg erhållen skriftlig fullmakt, inte kan betraktas som ett åsidosättande från återförsäljarens sida av förpliktelsen att enbart leverera inom säljorganisationen, vilken förpliktelse i förekommande fall kan åläggas honom i enlighet med artikel 3.10 i samma förordning. I detta syfte kunde kommissionen i sitt meddelande av den 12 december, utan åsidosättande av de ifrågakvarande bestämmelserna i förordningen, och utan att begränsa deras räckvidd, konstatera att företagen inom säljorganisationen kan tillhållas att vägra tillmötesgå beställningar från en mellanhand som i praktiken utövar en verksamhet som motsvarade en återförsäljares och erinra om de villkor som anges i artikel 3.11 i förordningen, vilka skall uppfyllas av varje mellanhand som ämnar åberopa de nämnda bestämmelserna.
- 47 Det ankommer därmed på förstainstansrätten att undersöka om Eco System, som sökandena har hävdad, har överskridit ramen för artikel 3.11 i förordning nr 123/85 genom att ta risker som kännetecknar en verksamhet som återförsäljare, snarare än som mellanhand, på så sätt att dess yrkesmässiga verksamhet kan anses motsvara en återförsäljares och inte tillhandahållande av tjänster.
- 48 I detta hänseende erinrar förstainstansrätten för det första om att en befullmäktigad mellanhands verksamhet, som förutsätts av den ifrågakvarande bestämmelsen, förutsätter etableringen av en direkt avtalsförbindelse om köp och försäljning mellan fordonets köpare (konsumenten) och säljorganisationen. För att få rätt att uppträda i denna egenskap utan att säljaren kan neka

honom rätten att ingå avtal, måste mellanhanden begränsa sig till att tillhandahålla en tjänst som består i att dels förmedla kontakten mellan en kund som önska köpa ett angivet motorfordon till bästa pris och en återförsäljare som ingår i säljorganisationen och som är beredd att tillhandahålla fordonet, dels etablera den nödvändiga avtalsförbindelsen mellan de två parterna och genomföra därmed sammanhängande formaliteter. Under dessa förhållanden handlar mellanhanden enbart som företrädare för konsumenten. Därav följer att de rättsliga förbindelser som följer av fullmaktshavarens handlande etableras direkt mellan fullmaktsgivaren och den berörda tredje parten, i detta fall återförsäljaren, medan fullmaktshavaren står utanför. I detta fall är det ostridigt att det fordon som är föremål för fullmakten från början, om än provisoriskt, är inregistrerat i Eco Systems kunds namn. Även fakturan är utställd på kunden. Eco System är i sin egenskap av fullmaktshavare alltså inte part i det avtal om köp och försäljning som det sluter i konsumentens namn och för hans räkning med en återförsäljare som ingår i säljorganisationen, och har därmed aldrig det fordon som är föremål för transaktionen i sin ägo. Däremot, som framgår av artikel II.3 i Peugeot's avtal om generalagentur för Belgien, som förebringats i mål T-23/90 Peugeot I, handlar den återförsäljare som ingår i säljorganisationen "i sitt eget namn och för sin egen räkning, och kan på intet sätt anses vara importörens eller tillverkarens fullmäktige".

- 49 Existensen av en direkt förbindelse mellan konsumenten och säljorganisationen, i de fall en fullmaktshavare agerar, bekräftas av den skyldighet som företagen i säljorganisationen åläggs genom artikel 5.1 a och b i förordning nr 123/85 som villkor för undantagen, att förbinda sig att uppfylla garanti-bestämmelserna och utföra kostnadsfri service och service i samband med tillbakatagande av fordon, oavsett var inom den gemensamma marknaden fordonet har köpts. Som anges i punkt 12 i ingressen till förordning nr 123/85 är avsikten med dessa bestämmelser, liksom med bestämmelserna i artikel 3.11 i samma förordning, "att förhindra att konsumentens frihet att köpa var som helst inom den gemensamma marknaden inskränks". I detta sammanhang påpekar förstainstansrätten att artikel 7 i de allmänna villkor som bifogas standardavtalet för Eco Systems fullmakt föreskriver att "garantin är en skyldighet som tillkommer tillverkaren och är såväl laglig som avtalsenlig. Den skall tillhandahållas och kan utkrävas av tillverkarens organisation i enlighet med den garantibok som medföljer fordonet. Då Eco Systems fullmakt är begränsad till importen är varje teknisk garanti utesluten och åvilar helt och hållet tillverkaren och dennes organisation". Denna bestämmelse återger bara att en sådan garantiskyldighet föreligger för de företag som ingår i säljorganisationen, och utesluter varje skyldighet av samma slag från mellanhandens sida.

- 50 Under de omständigheter som beskrivits i de två punkterna ovan kan det konstateras att Eco System, i sin egenskap av mellanhand som erhållit fullmakt, inte löper någon risk förknippad med dubbla ägarbyten, vilket är kännetecknande för verksamheter som innebär köp och återförsäljning av en vara, eller som hänger samman med ägande, särskilt risker vid förfogande eller risken att varan förblir osäld. Det vill säga att behöva sälja fordonet vidare om konsumenten avstår från köpet, och att i förekommande fall behöva bära den finansiella börda som icke-försäljningen innebär.
- 51 Det kan dock för det andra konstateras att, som framgår av handlingarna i målet och parternas muntliga framställningar, i den mån Eco System i ett första skede betalar den auktoriserade återförsäljare som levererar fordonet det grundpris, den mervärdesskatt och den importavgift som anges i avtalet, och sedan kräver ersättning för dessa kostnader av köparen, ger företaget vanligtvis i varje transaktion sina kunder en kredit som motsvarar det förskottrade beloppet, utöver den provision som företaget erhåller då fullmaktsavtalet sluts. Förstainstansrätten finner att beviljandet av denna kredit, som är begränsad till de få dagar som förflyter mellan köpet, då den återförsäljare som ingår i säljorganisationen erhåller betalning, och leveransen till köparen som ersätter Eco Systems utlägg, visserligen inte nödvändigtvis ingår i fullmaktshavarens verksamhet, men att den inte ändrar en sådan fullmakts rättsliga omfattning. Från denna synvinkel skiljer sig inte Eco Systems situation från varje fullmaktshavare, som enligt avtal är skyldig att göra utlägg som fullmaktsgivaren sedan skall ersätta, vilket för övrigt föreskrivs i de flesta medlemsstaters lagstiftningar.
- 52 Förstainstansrätten finner för övrigt att de medel som fullmaktshavaren förfogar över för att möta den risk han under de ovan beskrivna förhållandena tar, att konsumenten skall bli insolvent eller vägra att fullfölja fullmaktsavtalet, i alla fall skiljer sig från de medel som står till buds för en återförsäljare som ingår i säljorganisationen. Fullmaktshavaren har nämligen, förutom panträtten, möjlighet att utnyttja vanliga rättsmedel, som rättsliga förfaranden för utmätning och försäljning av gods som tillhör en tredje man. När det gäller Eco System tar sig detta uttryck i en "straffklausul" som förekommer i artikel 5 i de allmänna villkoren som återfinns på baksidan av det standardavtal som används av Eco System, som föreskriver att "i den händelse fullmaktsgivaren, efter undertecknandet av avtalet men före avtalets utgång, vägrar fullfölja detta, kommer en straffavgift att avkrävas honom, som uppgår till dubbla provisionens belopp, samt kostnaderna för de rättsliga förfaranden som krävs för att få fullmaktsgivaren att uppfylla sina skyldigheter, eftersom den beställning som gjorts i hans namn inte kan återkallas eller upp-

hävas". Däremot, som normalt föreskrivs i de allmänna försäljningsvillkoren för försäljning av motorfordon som tillämpas av generalagenter i de olika bilmärkenas säljorganisationer, har den auktoriserade återförsäljaren en möjlighet som fullmaktshavaren inte har, att i det fall en kund ändrar sig eller inte betalar, häva köpet och förfoga över fordonet eller återta det för att sälja det för egen räkning, utan att behöva använda sig av ovan nämnda rättsliga förfaranden.

- 53 För det tredje, när det gäller den av Peugeot hävdade valutarisken, finner förstainstansrätten att ändringar i valutakursen är en riskfaktor som förekommer vid varje transaktion av ifrågakvarande slag mellan medlemsstater och att sökandena på intet sätt visat att det är Eco System som, inom ramen för sin verksamhet som befullmäktigad mellanhand, bär denna risk. Tvärtom framgår det av handlingarna i målet att det är fullmaktsgivaren och inte Eco System i sin egenskap av fullmaktshavare som bär valutarisken. I detta sammanhang påpekar förstainstansrätten för det första att det framgår av Eco Systems standardavtal gällande fullmakter att företaget, i motsats till en auktoriserad återförsäljare, inte binder sig vid ett bestämt pris utan bara bestämmer ett provisoriskt pris, vilket kommer att slutligt fastställas efter eventuella gynnsamma eller ogynnsamma valutaförändringar. I detta sammanhang påpekar förstainstansrätten dessutom att artikel 2 tredje strecksatsen i Eco Systems allmänna villkor föreskriver att "de valuta- eller prisändringar som kan förekomma inte påverkar fullmaktens giltighet". Förstainstansrätten konstaterar för övrigt att Eco Systems standardavtal gällande fullmakter uttryckligen föreskriver att "i det fall Eco System inte kan importera fordonet inom den angivna tidsfristen, skall provisionen återbetalas till fullmaktsgivaren, utan vidare ersättning eller ränta". Det kan alltså inte uteslutas att Eco System använder sig av denna bestämmelse i det fall alltför ogynnsamma valutaförändringar inträffar som, innan köpet hos återförsäljaren äger rum, väsentligt påverkar det preliminära pris som överenskommit med fullmaktsgivaren. Dessutom påpekar förstainstansrätten att det framgår av det omtvistade beslutet, utan att detta på denna punkt bestritts av sökandena, att Eco System till förmån för sina kunder och för att täcka de valutarisker som dessa löper under verkställandet av fullmaktssavtalet, har förbundit sig att inrätta ett system med premier för valutaförändringar som fungerar som en kompensationsfond för fullmaktsgivarna. Det följer av det ovanstående att sökandena inte framlagt något som kan leda till ifrågasättandet av slutsatsen i det omtvistade beslutet, enligt vilken "de ekonomiska riskerna ... i samband med valuta- eller prisförhandlingar ... är eliminerade i Eco Systems nuvarande organisation".

- 54 För det fjärde, och vad gäller den förvaringsrisk som enligt sökandena skulle tvinga Eco System att ersätta fullmaktsgivaren i händelse av att fordonet går förlorat eller skadas under tiden mellan det att Eco System erhåller fordonet från återförsäljaren och det att leveransen sker till köparen, finner förstainstansrätten att en sådan risk, måste anses som normal inom ramen för ett fullmaktsavtal, något som för övrigt bekräftas vid en granskning av medlemsstaternas lagstiftning. Detta under förutsättning att risken är fastställd och att avtalet liksom avtalet i detta fall innebär köp i en fullmaktsgivares namn, import, transport, förvaring under en begränsad tid och leverans av ett fordon. I varje fall skiljer sig den risk som är förbunden med förvaring av fordonet under de nyss beskrivna omständigheterna från den risk som är förbunden med ägande, vilket i det föreliggande fallet, som redan konstaterats, bärs av konsumenten från det att köpeavtal ingåtts för fordonet.
- 55 Förstainstansrätten finner slutligen att den provision Eco System erhåller som ersättning för sina tjänster, vilken enligt standardavtalet utgör en viss procentsats av det pris som fordonsleverantören fakturerar, utgör en normal form av ersättning i ett sådant fullmaktsavtal som det är fråga om i det föreliggande fallet.
- 56 Sammantaget följer av vad ovan anförts att Eco System, i den mån företaget handlar i egenskap av befulmäktigad mellanhand, inte kan anses ta någon juridisk eller ekonomisk risk som kännetecknar en verksamhet bestående av köp och återförsäljning.
- 57 Vidare skall inom ramen för denna grund undersökas om Eco System i praktiken har överskridit gränserna för de skriftliga fullmakter som konsumenterna, i enlighet med artikel 3.11 i förordning nr 123/85, gett företaget.
- 58 Förstainstansrätten erinrar om att den enda omständighet som åberopats i detta hänseende av sökandena, är den förvirring som kan ha uppstått för allmänheten på grund av en reklambroschyr, som bolaget Carrefour gett ut i eget namn under ett tillfälligt samarbete mellan de två bolagen, och som återgav innehållet i en reklambroschyr som givits ut av Eco System.
- 59 I detta hänseende finner förstainstansrätten att, även om man antar att ett sådant förfarande kan tyckas vara en marknadsföringsåtgärd som inte ligger inom området för en fullmaktshavares verksamhet, det är med rätta som kommissionen funnit att sådana missförstånd inte kunnat uppstå enbart på grund av omslaget till den nämnda broschyren, och att Eco Systems verksamhet i vilket fall som helst tydligt klargjordes i broschyren. Det är alltså

helt rätt att bedöma Peugeots reaktion som oproportionerlig, eftersom särskilda åtgärder i syfte att stoppa utgivningen av broschyren hade varit tillräckliga, och man hade inte behövt skicka ut det omtvistade cirkuläret.

60 Av det ovanstående följer att Eco System inte överskridit gränserna för de skriftliga fullmakter som erhållit från konsumenterna och därmed inte brutit mot artikel 3.11 i förordning nr 123/85 i den mån denna fastställer villkor för fullmaktshavarens verksamhet.

61 När det slutligen gäller sökandenas argument som grundas på den ovannämnda domen i mål 243/83 Binon och generaladvokaten Sir Gordon Slynnns förslag till avgörande, enligt vilket en mellanhand som erhållit ett stort antal fullmakter blir en oberoende operatör, påpekar förstainstansrätten dels att denna rättspraxis inte innehåller något som kan överföras till det föreliggande fallet, där en fullmaktshavare handlar i konsumentens namn och för hans räkning och inte som säljombud med uppdrag att anordna detaljistförsäljning i producenternas (utgivarnas) intresse, dels att enbart ett kvantitativt kriterium som grundas på det antal fullmakter som en yrkesmässig mellanhand erhållit inte i sig räcker för att ändra själva arten av hans verksamhet i relation till artikel 3.11 i förordning nr 123/85. Detta konstaterande är för övrigt förenligt med det ekonomiska syftet med artikel 3.11 i förordning 123/85, nämligen det att förhindra avskärmande av de nationella marknaderna genom begränsning av parallellimport, inom ramen för ett försäljningssystem av motorfordon, och att därmed bidra till förverkligandet av en gemensam marknad, såsom angetts ovan i punkt 42 i denna dom.

62 Med beaktande av det ovanstående finner förstainstansrätten att artikel 3.11 i förordning nr 123/85 inte innebär att medlemmarna i en säljorganisation för bilar – med motiveringen att mellanhanden utövar sin verksamhet på yrkesmässig basis – kan vägra sälja motorfordon som omfattas av avtalsprogrammet eller motsvarande varor till konsumenter som utnyttjar en mellanhands tjänster, när denna med en i förväg erhållen skriftlig fullmakt styrker att han handlar i dessa konsumenters namn och för deras räkning. Därav följer att i den mån mellanhanden inte överskrider ramarna för den fullmakt han erhållit av konsumenten att köpa och i förekommande fall motta leverans av ett angivet motorfordon, strider distributörens vägran att sälja till fullmaktshavaren mot bestämmelserna i förordning nr 123/85.

63 Det är alltså med rätta som kommissionen funnit att det omtvistade cirkuläret i varje fall inte kan anses berättigat på grund av Eco Systems påstådda åsidosättande av bestämmelserna i artikel 3.11 i förordning nr 123/85.

Därmed överskrider den säljvägran, vilket är syftet med cirkuläret, ramen för det undantag som gäller för Peugeots säljorganisation vid tillämpning av denna förordning.

- 64 Det följer av ovanstående överväganden att den första invändningen, som grundas på ett åsidosättande av artikel 3.11 i förordning nr 123/85 i förening med meddelandet av den 12 december, skall ogillas.

Invändning på grund av åsidosättande av principen om rättssäkerhet

— Parternas argument

- 65 Sökandena har hävdat att i syfte att rättfärdiga den bristande överensstämmelsen mellan det angripna beslutet och kommissionens egen tolkning av artikel 3.11 i förordning 123/85 i meddelandet av den 12 december, ämnade kommissionen den 4 december 1991, det vill säga samma dag som det angripna beslutet fattades, utfärda ett nytt meddelande om tolkning av förordning nr 123/85. Enligt sökandena har detta meddelande, genom att fastställa nya kriterier för definition av begreppet mellanhand, berövat begreppet verksamhet som motsvarar en återförsäljares all innebörd. Kommissionen har därmed åsidosatt Peugeots berättigade förväntningar om att få behålla sin rättsliga ställning.
- 66 Sökandena anser att kommissionen även åsidosatt principen om att gemenskapens rättsakter inte kan ha retroaktiv verkan, i det att denna nya tolkning av förordning nr 123/85 tillämpades retroaktivt av kommissionen beträffande den åtgärd från Peugeots sida (cirkuläret av den 9 maj 1989), vilken borde ha omfattats av den tidigare tolkningen av samma förordning. Enligt sökandena råder i varje fall bristande rättssäkerhet på grund av att kommissionen aldrig givit en klar och precis definition av begreppet verksamhet som motsvarar en återförsäljares.
- 67 Kommissionen har svarat att sökandena erhållit en skrivelse av den 15 juli 1987, undertecknad av en enhetschef på GD IV, där kommissionens ståndpunkt tydligt klargjordes, beträffande såväl yrkesmässiga mellanhanders verksamhet i allmänhet som fallet Eco System i synnerhet.

68   Beträffande det nya meddelandet anser svaranden att det inte innebär någon retroaktiv tillämpning, eftersom det enbart erinrar om principen om att en mellanhand, enligt vad som åsyftas i förordning nr 123/85, handlar i konsumentens namn och för dennes räkning, och därför inte kan påta sig de risker som är förknippade med ägande.

69   Intervenienten Eco System har endast erinrat om att argumenten om åsidosättandet av principen om rättssäkerhet som på nytt tagits upp av sökandena redan förkastats i ovannämnda dom i mål T-23/90 Peugeot I.

70   Intervenienten BEUC har i detta sammanhang framhållit att varken meddelandet av den 12 december eller kommissionens andra meddelande om förordning nr 123/85 utgör en rättsakt eller en autentisk tolkning av en sådan, och att dessa meddelanden därför inte kan påverka den nämnda förordningen. BEUC tillägger för övrigt att det inte skett någon retroaktiv tillämpning av det andra meddelandet, eftersom detta inte ändrade principen enligt vilken en mellanhand som i förväg erhållit en skriftlig fullmakt faller inom tillämpningsområdet för artikel 3.11 i förordning nr 123/85.

— Förstainstansrättens bedömning

71   Det skall inledningsvis påpekas att det omtvistade beslutet inte är grundat, och för övrigt inte heller kan grundas, på kommissionens senare meddelande av den 4 december 1991 om förordning nr 123/85, vilket för övrigt inte heller omnämns i beslutet. Därav följer att detta senare meddelande inte kan åberopas av sökandena för att bestrida det omtvistade beslutets laglighet.

72   Beträffande argumentet att kommissionen i det omtvistade beslutet skulle ha åsidosatt sin egen tolkning av artikel 3.11 i förordning 123/85 enligt sitt meddelande av den 12 december, och därmed åsidosatt principen om rättssäkerhet, skall påpekas att, som förstainstansrätten redan konstaterat ovan (se punkterna 44 och 46) kan begreppet verksamhet som motsvarar en återförsäljares, som förekommer i det nämnda meddelandet, i varje fall inte tolkas så att det skulle begränsa räckvidden av begreppet mellanhand som i förväg har erhållit en skriftlig fullmakt, vilket förekommer i artikel 3.11 i förordning nr 123/85.

- 73 Förstainstansrätten erinrar dessutom om att den i ovannämnda mål T-23/90 Peugeot I, punkt 48, funnit att kommissionen redan i sin ovannämnda skrivelse av den 15 juli 1987 hade meddelat sökandena sina synpunkter på begreppet verksamhet som motsvarar en återförsäljares enligt vad som avses i meddelandet av det 12 december. I punkt 3.2 i den skrivelsen klargjordes uttryckligen att "i den mån en mellanhand påtar sig de risker som är kännetecknande för ett tjänsteföretag, och inte en företagsrisk av samma slag (...) som är kännetecknande för verksamhet med köp och återförsäljning, kan inte denna mellanhands verksamhet kvalificeras som verksamhet som motsvarar en återförsäljares enligt vad som avses i meddelandet ...".
- 74 Med beaktande av det ovanstående har inte sökandena tillfört några nya uppgifter som kan sätta i fråga den bedömning som förstainstansrätten gjort i ovannämnda mål T-23/90 Peugeot I, enligt vilken det inte föreligger något åsidosättande av principen om rättssäkerhet från kommissionens sida. Därmed saknar även den andra invändningen grund.
- 75 Sammantaget framgår av det ovanstående att de två invändningar som åberopats av sökandena till stöd för deras yrkanden har förklarats sakna grund, och talan skall därför ogillas.

Rättegångskostnader

- 76 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena har tappat målet och kommissionen och intervenienterna har yrkat detta, skall sökanden förpliktas att solidariskt ersätta rättegångskostnaderna, inklusive intervenienternas kostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen)

följande dom:

- 1) **Talan ogillas.**

- 2) **Sökandena skall solidariskt ersätta rättegångskostnaderna, inklusive intervenienternas kostnader.**

Cruz Vilaça

Barrington

Biancarelli

Saggio

Briët

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 22 april 1993.

H. Jung
Justitiesekreterare

J. L. Cruz Vilaça
Ordförande